

ישראל בת שישים

שנות החמישים

שנים של תקומה, חלום שהוגשם,
מדינה צעירה ונחושה לחיות
רבבות עולים מכל קצות הים
ציונות עושים בלי מירכאות.

ובארץ – יש צנע ... וגם שוק שחור
הקצבה חודשית של אבקת ביצים
מעברות, פחונים והגרוש בלי החור
הגול של סטלמך שחודר ישר ללב המעריצים.

כובע טמבל – פריט אופנה הכרחי וחביב,
את הארץ מטלטלת פרשת לבון,
מבצע סיני, שילומים, שלג בתל אביב
ומעל לכל זה – בן גוריון.

שנות השישים

בראשית העשור – מול שופטי ישראל
מובא למשפט צורר נאצי נורא.
ואומה מרותקת מנסה לעכל
ולמצוא נחמה בזו הבשורה.

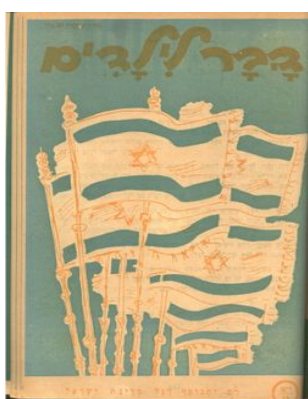
עשור של בניה, של חיזוק הבית
החלום הגדול מתורגם ליום יום
גבולותיה – מותניים צרות כזית
אך היא חיה, קיימת, מצליחה לנשום

פול טמפל, ביקיני, סיגריות סילון
המוביל הארצי, קפה כסית,
שלישיית הגשש החיוור, דרמפון - - -
ומפא"י שאף פעם לא מפסיד.

'נאצר מחכה לרבין', המתנה מעיקה,
מלחמה בת ששה ימים
בית לחם, רפיח, העיר העתיקה,
ירושלים של זהב בקול פעמונים

מצעד עצמאות, אבו עגילה, דבר לילדים
ולקבל קו טלפון נחשב לנס
קזבלן, התרנגולים, הפרברים, הדודאים
ורק לביטלס לא נותנים להיכנס.

שנות השבעים

עשור חדש עומד בפתח
מוצא אותנו שאננים ובטוחים
נדמה שלנצח נשלוט פה בשטח,
אופוריה של מנצחים.

מלחמת התשה, מוצבים בקו בר לב
פנתרים שחורים זועקים על קיפוח
אולימפיאדת מינכן הופכת לפצע כואב
ועדיין - ליבנו זחוח.

מלחמה עקובה מדם, איומה,
פצעים נוראים פותחת
בגבה אל התהום ניצבת האומה,
נלחמת על חייה ומנצחת.

'מבצע אנטבה' וכולנו משתאים, מעריצים
מהפך פוליטי ראשון
גוש אמונים מול "בריות השחייה בקיבוצים"
ולכולם - - - אותם טפטים בסלון.

'מכנסי סן טרופז'. 'מציצים'. 'סע לאט',
'אבניבי' שרים עכשיו כולנו,
'ניקוי ראש הכרחי' בערוץ האחד
ואפילו מיס תבל היא שלנו.

נשיא מצרים, ידו מושטת לשלום
נוחת מול אומה מצפה
ובסוף העשור הזה מותר לנו לחלום
שאנחנו - נשארים על המפה !

שנות השמונים

שנות השמונים מתדפקות על דלתנו
המדינה מתבגרת עם הזמן - - -
מתקדמת אמנם, אך נדמה, כך בינינו
שלא תמיד אנו יודעים לאן.

ושוב מלחמה, ארבעים קילומטר
וארבע מאות אלף איש בכיכר .
העם נחצה, ויכוחים מכל עבר
והבוץ טובעני ואכזר

"זיגל" הוא שם המעורר אימים
פרשיות השחיתות מתרבות לאיטן
אחד אומר: "אין לי", שני: "ג'וקים מסוממים"
ונורה אחת עוד תאיר לנו את כל רמת גן !

"מכלל" ו"קאסוטו" הם ספרי חובה
את אלקסיס שונאים באופן אישי
רואים סיבה למסיבה, אבל שיא האהבה
הוא הסרט בערבית ביום שישי.

שנות התשעים

גם היא משיניו של הזמן לא חומקת,
מדינות הן כמו אנשים
גם אצלן לפעמים הבריאות קצת חורקת
אחרי יומולדת חמישים.

מלחמת המפרץ מביאה לארצנו
מסכות נגד גז ותרחישי אימים - -
ראשית העשור פוגשת אותנו
בתוך חדרים אטומים.

מאתיופיה ומברית המועצות לשעבר
גלי עליה זורמים.
מנסים לא לחזור על טעויות עבר
אך שכונות של קראונים מקימים.

המילה 'פיגוע' נכנסת ללשון
בכל פתח ניצבים מאבטחים
ובתוך כל זה - לווין ראשון
אנחנו לחלל שולחים.

סטארט אפ, אקזיט, היי טק, CD,
הופכות לעברית מדוברת
וכל עוצמות המוח היהודי
מושקעות בבועה המסנוורת

באוסלו - ויכוח נוקב נפתח
השלום עם ירדן מתממש
ומי שהיה כאן לעולם לא ישכח
את הרביעי בנובמבר 95

שנות ה 2000

שנים ארוכות שחלפו עד הלום
ועכשיו אנו קצת מתרגשים
כיצד זה לנגד עיננו פתאום
הפכה היא להיות בת שישים?

עיתים נדמה שהיא מובנת מאליה בשבילנו
ורבות נתלונן על אורחותיה
אבל היא שהשכילה לשמור על חיינו
האם גם שמרנו עליה!?

הנה היא ניצבת, כולה בידינו
כחומר ביד היוצר האומן
אולי זה הזמן בו מוטל עלינו
להחליט איך נמשיך מכאן

רבות כבר קולקל והושחת ונרמס
כך מבוקר עד ליל נתלונן
אך אם לא יהיה ליבנו בה גס
אולי גם נצליח מעט לתקן

אולי יום יבוא ולא רק מול המסך
נשמע שיש לנו 'ארץ נהדרת'
ועד שיגיע, לפחות לא נשכח
שאין לנו ארץ אחרת.